

Sygn. akt I C 514/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Agnieszka Grabowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2019 r. w S.

sprawy z powództwa E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko E. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. O. na rzecz powoda E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 6.354,94 (sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt cztery 94/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.067 (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić;

3. przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

S., 5 czerwca 2019 r.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 5 czerwca 2019 r.

Powód E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej E. O. kwoty 6.357,42 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że strona pozwana w dniu 16 marca 2017 r. zawarła z (...) S.A. w O., jako pierwotnym wierzycielem, umowę pożyczki pieniężnej. Wobec braku wywiązania się z tej umowy przez dłużniczkę, wierzyciel w

dniu 24 kwietnia 2017 r. roku dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda, a ten dokonał wypowiedzenia, na skutek którego roszczenie stało się wymagalne z dniem 10 stycznia 2019 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 lutego 2019 r. referendarz sądowy uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Uzasadniając swe stanowisko, podniosła zarzuty braku legitymacji czynnej po stronie powoda, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, przedawnienia w stosunku do całego roszczenia, w tym co do odsetek, a nadto nieważności umowy przelewu wierzytelności. Wskazała, że powód nie wykazał przekazania jej kwoty pożyczki.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 24 kwietnia 2017 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. zawarła z E. O. umowę pożyczki, na podstawie której przekazała jej kwotę 5.000 złotych, którą ta miała zwrócić w 48 miesięcznych ratach, wraz z kosztami pożyczki. Strony zastrzegły, że pozwana w ramach rat uiszczy także kwotę 1.250 złotych tytułem prowizji za udzielenie pożyczki, oraz 3.750,24 złotych tytułem prowizji operacyjnej, jak również odsetki umowne. Łącznie M. R. zobowiązała się zwrócić kwotę 11.178,95 złotych na rzecz pożyczkodawcy.

(dowód: umowa pożyczki z 24 kwietnia 2017 r., k. 14-20, wniosek o pożyczkę, k. 76-77)

W dniu 24 kwietnia 2017 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. zawarła z E. D. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji, w ramach której przełała na ten podmiot wierzytelności wynikające z umów pożyczek pieniężnych, w tym wierzytelność wobec E. O..

(dowód: umowa sekurytyzacji z 24.04.2017 r. wraz z załącznikiem nr 1, k. 64-67)

W dniu 24 maja 2017 roku A. Z., wskazując że działa jako pełnomocnik (...) S.A., sporządził pismo skierowane do E. O., w którym zawarł informację, że wierzytelność przysługująca wspomnianej spółce została przeniesiona na nowego wierzyciela – E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G..

(dowód: pismo z dnia 24.05.2017 r., k. 9)

W dniu 31 października 2018 r. A. Z., działając w imieniu (...) w G., wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 478,25 złotych.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 10-11)

Następnie w dniu 26 listopada 2018 r. A. Z. sporządził pismo, w którym zawarł oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki zawartej przez E. O., wskazując na istnienie zadłużenia w kwocie 722,98 złotych. Wymieniona została wezwana do uiszczenia tej kwoty do dnia 10 grudnia 2018 r., a w przypadku niedokonania wpłaty do zapłaty kwoty 6.556,62 złotych w razie upływu 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od tej ostatniej daty. Pismo to zostało nadane jeszcze tego samego dnia, a jego doręczenie nastąpiło 29 listopada 2018 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy, k. 12, książka nadawcza, k. 68-70, pełnomocnictwo, k. 71-72, wydruk z systemu śledzenia przesyłek, k. 73-74)

Z tytułu umowy pożyczki z 24 kwietnia 2017 r., w okresie do 26 listopada 2018 r., E. O. dokonała wpłat na kwotę 4.445,12 złotych.

(fakt niezaprzeczony)

Powód wraz z pozwem przedłożył kserokopie wskazanych wyżej dokumentów. Wobec tego, że strona pozwana zaprzeczyła, by wydruk z historii rachunku pozwanej miał wartość dowodową, stwierdzić należy, że tego rodzaju

dokument w ogóle nie został dołączony do pozwu. Prawdziwość innych kserokopii nie została zakwestionowana, zatem nic nie stało na przeszkodzie w ich wykorzystaniu dla celów postępowania dowodowego, tym bardziej że zdecydowana większość z nich została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w oparciu o art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W stanie prawnym od dnia 8 września 2016 roku, w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1311 z dnia 2015.09.07), ustawodawca w art. 77[3] k.c. wprowadził definicję, zgodnie z którą dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Z kolei na gruncie ustawy procesowej dokonano podziału dokumentów na zawierające tekst i umożliwiający przy tym ustalenie ich wystawców (art. 243[1] k.p.c.), oraz dowody z dokumentów niespełniających tych wymogów, które sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że kserokopia umowy lub jednostronnego oświadczenia woli, zawierająca odwzorowanie podpisów określonych osób, jest dokumentem należącym do pierwszej z omawianych grup.

Kserokopia stanowi w swej istocie niewierzytelny odpis, do którego zastosowanie znajduje art. 129 § 1 k.p.c. Na podstawie tego przepisu strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Strona pozwana nie żądając przedłożenia określonych dokumentów w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie, pozbawiła się zatem możliwości zakwestionowania dokładności ich odwzorowania. Sąd z urzędu nie ma możliwości zdyskwalifikowania kserokopii jako dowodu, a jedynie może ocenić jej wiarygodność według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się zatem na dokumentach złożonych przez powoda, których treść i autentyczność nie budziła wątpliwości.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo w podtrzymanym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa pożyczki, której istotą zgodnie z art. 720 § 1 k.c. jest przeniesienie przez pożyczkodawcę na pożyczkobiorcę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, za jednoczesnym zobowiązaniem się pożyczkobiorcy do zwrotu pożyczkodawcy tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Pożyczka ta stanowiła jednocześnie kredyt konsumencki, mając na uwadze, że została udzielona przez przedsiębiorcę w zakresie jego działalności konsumentowi (art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 pkt 1 oraz art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w brzmieniu od 22 września 2016 r. do 21 lipca 2017 r.).

Stosownie do treści art. 6 k.c., znajdującego swoje proceduralne odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W realiach niniejszej sprawy to powód był obowiązany do przedłożenia dowodów, które wykazywać będą fakt przysługiwania mu od pozwanego żądanej należności we wskazanej w pozwie wysokości.

W ocenie Sądu powód w pełni sprostał powyższemu regułom i wykazał fakt przysługiwania mu wierzytelności wobec pozwanej. Przedłożył bowiem umowę stanowiącą źródło zobowiązania, z której wynika, że pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 5.000 złotych. Umowa ta w ust. 60 zawiera wyraźne stwierdzenie, że pożyczkodawca, składając na niej podpis, potwierdza odbiór pożyczki udzielonej w ramach umowy.

Całkowicie niezasadne było więc twierdzenie pełnomocnika pozwanej, jakoby okoliczność wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki nie została wykazana. Umowa stanowiła bowiem jednocześnie pokwitowanie spełnienia wynikającego z niej świadczenia w rozumieniu art. 462 § 1 k.c. Pokwitowanie oznacza przy tym potwierdzenie wykonania - jest ono źródłem wynikającego z jego treści domniemania, że świadczenie zostało spełnione (tak A. Rąpała, Komentarz do art.

462 Kodeksu cywilnego [w:] Fras M. (red.), Habdas M. (red.), Fuchs B., Fuchs D., Gnela B., Herbet A., Kurowski W., Malik A., Naczyńska J., Rąpała A., Skubisz-Kępka K., Stojek G., Wałachowska M., Zakrzewski P., Ziemiak M.P., Kodeks Cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, WKP 2018).

Z punktu widzenia prawa procesowego, co do zasady, pokwitowanie jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i jako taki potwierdza, że osoba, która je podpisała złożyła tej treści oświadczenie. Choć nie jest ono dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, to wierzyciel (w tym przypadku pozwana, której przysługiwało roszczenie o wypłatę kwoty pożyczki) powinien dowodzić i twierdzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada prawdzie (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2014 r., II CSK 460/13, LEX nr 1493916, zob. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 czerwca 2014 r., I ACa 180/14, LEX nr 1488627).

Tym samym strona pozwana nie mogła poprzestać na gołosłownym kwestionowaniu faktu spełnienia świadczenia przez powoda. Skoro udzieliła pokwitowania spełnienia świadczenia w treści samej umowy, to ona powinna przestawić inicjatywę dowodową na okoliczność tego, że wbrew treści pokwitowania nie otrzymała kwoty pożyczki.

Zwrócić należy przy tym uwagę, że strona pozwana nie odniosła się do twierdzeń powoda o tym, że pozwana dokonywała wpłat na poczet roszczenia dochodzonego pozwem, na łączną kwotę 4.445,12 złotych. Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Wobec tego, że strona pozwana nie ustosunkowała się do wskazanych okoliczności faktycznych, a następnie nie stawiała się na rozprawie, Sąd uznał te fakty za przyznane. W tym kontekście stanowisko pozwanej, która dokonywała wpłat na poczet zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, a następnie kwestionowała fakt wypłaty wynikającego z tej umowy świadczenia powoda, jako sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego, nie zasługuje na podzielenie.

Niezasadny był także zarzut braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem. W reakcji na twierdzenia strony pozwanej powód przedłożył bowiem potwierdzenie nadania pisma, zawierającego wypowiedzenie umowy, wraz z potwierdzeniem nadania, wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek (z którego wynika, że korespondencję doręczono), oraz pełnomocnictwem osoby składającej oświadczenie w tym przedmiocie. Zdaniem Sądu są to wystarczające dowody dla przyjęcia, że wskazane oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy dotarło do pozwanej zgodnie z art. 61 § 1 k.c.

Jeśli zaś chodzi o podniesiony zarzut przedawnienia, jest on oczywiście niezasadny w świetle tego, że umowa pożyczki została zawarta w 2017 r. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. W niniejszej sprawie, w której powód dochodzi realizacji roszczenia wynikającego z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia, który nawet potencjalnie nie mógł upłynąć.

Nietrafny był również zarzut braku wykazania przez powoda legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. Powód złożył umowę cesji, zaś w załączniku do niej pod poz. 1094 wskazane są dane indywidualizujące wierzytelność i osobę dłużnika.

Jeśli zaś chodzi o kwestię udowodnienia wysokości roszczenia, to w pierwszej kolejności należy zauważyć, że powód w piśmie z 9 maja 2019 r. przedstawił precyzyjne wyliczenie dochodzonej należności, zaś strona pozwana, poza gołosłownym zakwestionowaniem roszczenia co do wysokości, nie przedstawiła własnych rachunków.

Podkreślić należy, że to na stronie pozwanej spoczywa ciężar wykazania spełnienia świadczenia. Ona bowiem wywodzi z tego faktu konsekwencje prawne w postaci wygaśnięcia zobowiązania. Skoro więc powód składa umowę, powołując się na to, że zobowiązanie nie zostało zaspokojone w określonej części, udowadnia w ten sposób istnienie podstawy zobowiązania. Rzeczą strony pozwanej jest w tej sytuacji wykazać, że spełniła swój obowiązek w wyższym zakresie, niż twierdzi strona powodowa.

Złożona umowa pożyczki w ocenie Sądu w pełni wykazuje roszczenie powoda co do zasady. Co do zaś wysokości – wyznacza górny pułap odpowiedzialności strony pozwanej. Pułap ten obniżają twierdzenia powoda, zgodnie z którymi jedynie część świadczenia nie została zaspokojona, jednak to na stronie pozwanej cały czas pozostaje ciężar dowodu spełnienia świadczenia w zakresie, w jakim powód podnosi, że nie zostało spełnione.

Ubocznie zwrócić należy uwagę, że pozaodsetkowe koszty kredytu określone w umowie pożyczki z 24 kwietnia 2017 r. mieszczą się w granicach określonych w art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Jakkolwiek powód przedstawił szeroką argumentację w tym zakresie, strona pozwana nie podniosła w związku z tym jakichkolwiek zarzutów. Sąd z urzędu jest jednak zobowiązany do zbadania ważności zobowiązania w świetle przepisów ustawy oraz zasad współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c.).

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I wyroku.

W pkt II Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, albowiem powód jeszcze przed rozprawą cofnął powództwo, wobec czego czynność ta nie wymagała zgody pozwanej (art. 203 § 1 i 3 k.p.c.). Czynność ta nie była sprzeczna z przepisami prawa, nie miała na celu obejścia ustawy ani nie naruszała zasad współżycia społecznego, zważywszy choćby na to, że dotyczyła nieznacznej kwoty 2,48 złotych (art. 203 § 4 k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił art. 355 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

W pkt III Sąd w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu, kierując się ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Do kosztów tych należały wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.800 złotych (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2018.265 t.j. z dnia 2018.01.30), opłata od pozwu w kwocie 250 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanej,
3. przedłożyć za 14 dni lub z wpływem.

S., 18 czerwca 2019 r.